వేలిముద్రల మహిమ

వసుంధర

రాజారావు తలుపు తీయగానే ఇన్‌స్పెక్టర్ చౌదరి కనిపించాడు — "నువ్వా — ఇంకా యెవరో అనుకున్నాను—" అన్నాడతను.

"ఇంకా యెవరో కూడా వున్నారు చూడు—" అన్నాడు చౌదరి.

చౌదరి వెనుకనున్న వ్యక్తిని రాజారావు అప్పుడు చూశాడు. అతడికి ముప్ఫై ఏళ్ళుండవచ్చు. పచ్చటి ఛాయ. మనిషి బాగున్నాడు.

"ఈయన రంగారావుగారని నా కొత్త మిత్రుడు—" అన్నాడు చౌదరి.

అంతా లోపలకు వెళ్ళి కూర్చున్నారు.

ప్రస్తుతం చౌదరికి ఓ క్లిష్టమైన కేసు తగుల్కొన్నది. నేరస్థుడెవరో చూచాయగా తెలుస్తున్నది. అయితే అతడికి గొప్ప గొప్ప పరిచయాలున్నాయి. తిరుగులేని ఆధారాలు దొరికితే తప్ప అతడిని కస్టడీలోనికి తీసుకునే

ప్రయత్నం చేయడానికి లేదు. కేసును పరిష్కరించడంలో జరిగే జాప్యం గురించి పై అధికారుల ఒత్తిడి చాలా యెక్కువగా వున్నది.

"నీకెప్పుడూ ఇంతే—నీ మెత్తటి తనమే నీకిన్ని సమస్యలూ తెచ్చిపెడుతున్నవి—" అన్నాడు రాజారావు.

"ఒక విధంగా నువ్వు చెప్పిందీ నిజమే—కానీ మన మిప్పుడు డిపార్టుమెంటు వ్యవహారాల సంగతి మాట్లాడవద్దు. కాసేపు వాటి గురించి మరిచిపోదామనే ఇక్కడకు వచ్చాను—" అన్నాడు చౌదరి.

మిత్రులు ముగ్గురూ కబుర్లలో పడ్డారు. కబుర్ల మధ్యలో — "అన్నట్లు ఈయన గురించి చెప్పడమే మరిచాను. రంగారావుగారు నా స్నేహితుడు. నువ్వు చాలా పెద్ద ఆస్తికుడవు కదా! మీరిద్దరూ వాదించుకుంటూంటే విని ఆనందించాలనిపించి ఈయనిక్కడకు తీసుకునివచ్చాను" అని—"రంగారావుగారూ—మీరు ప్రపంచంలో యెవరి చేతనైనా దేవుడులేడని ఒప్పించగలరేమో కానీ మా-రాజారావుచేత మాత్రం ఒప్పించలేరు—" అన్నాడు చౌదరి.

"దేవుడెక్కడున్నాడండీ—" అన్నాడు రంగారావు నవ్వుతూ.

"మీకు తెలుసుకోవాలనివుంటే చూపిస్తాను—" అన్నాడు రాజారావు తనూ నవ్వుతూ.

"ఎప్పుడు?" అన్నాడు రంగారావు ఆశ్చర్యంగా.

"ఇంకో అరగంటలో!"

"ఎక్కడ?"

"ఇక్కడే!"

5

రంగారావు ఆశ్చర్యంగా—"మీరు వేళాకోళమాడుతున్నారు—" అన్నాడు.

"వేళాకోళంకాదు రంగారావుగారూ! నాకూ జీవితంలో ఎన్నో సమస్యలున్నాయి. దేవుడనేవాడున్నాడన్న ఒక్క ఆలోచన నన్ను ప్రశాంతంగా వుంచుతుంది. అందుకే నేను యెప్పుడూ నిశ్చింతగా వుంటాను. ఈ రోజు మా యింటికి చిదానందస్వామి అనే యోగి పుంగవుని ఆహ్వానించాను. ఆయన సాక్షాత్తూ దేవుడి అవతారం. ఆయన పక్కన ఉన్నపుడు మనం అన్ని అనుభూతులూ మరిచిపోతాం—" అన్నాడు రాజారావు.

"దేవుడంటే ఆ చిదానందస్వామా?" అని రంగారావు నవ్వి—"మారు వేషంలో ఉన్న ఏ గూండాయో అయుంటాడాయన—" అన్నాడు.

"ఆయన మహిమ గురించి ఎన్నో కథలున్నాయి. ఒక్కసారి ఆయన ఏ ఇంటనైనా పాదం పెట్టి మంచి తీర్థం స్వీకరించి వెళ్ళారంటే ఆ తీర్థంతోపాటే ఆ ఇంటి సమస్యలూ, బాధలూ, కష్టాలూ ఆయనకు కైంకర్యమై పోతాయి—"

"అంతా మూఢనమ్మకం—" అన్నాడు రంగారావు.

"నేను మూఢుడినని మీ అభిప్రాయమా?" అన్నాడు రాజారావు.

రంగారావు తడబడి—"అలాగని నేననలేదే!" అన్నాడు.

"మీరు నా నమ్మకాన్ని మూఢనమ్మకం అన్నారు. దాని అర్థం అదే కదా!"

"అయాం సారీ—నా అభిప్రాయం అదికాదు—" అన్నాడు రంగారావు.

"ఒక్కసారి చిదానందస్వామిని చూస్తే మీ అభిప్రాయాలింకా మారతాయి—" అన్నాడు రాజారావు.

సరిగ్గా అరగంట తర్వాత చిదానందస్వామి ఆ ఇంటికి వచ్చాడు. రంగారావాయన్ను వింతగా చూశాడు.

చిదానందస్వామి బలంగా, దృఢంగా, కండలు తిరిగి వున్నాడు. కనులలో దివ్య తేజస్సు కనబడుతున్నది. పొడవాటి జుత్తును మునుల రీతిని ముడివేసుకున్నాడు. ఆయన గెడ్డంలో యెక్కడా తెల్ల వెంట్రుక కనబడడం లేదు. బాగా యువకుడే అయుండాలని చూడగానే అనిపిస్తుంది.

"నా వయసు నూటదెబ్భై—" అన్నాడు చిదానందస్వామి. ఆయన పచ్చని శరీరానికి కాషాయవస్త్రాలు కొత్త అందాన్నిచ్చాయి. రుద్రాక్షమాల చేతిలో క్రమబద్ధంగా ఆగకుండా తిరుగుతున్నది. ఆయన గొంతులో ఒకవిధమైన గాంభీర్యం, ఆ గాంభీర్యంలో ఒకరకమైన ఆకర్షణ.

చిదానందస్వామి కొనసాగించాడు-"హిమాలయాల్లో నా గురువు నాకు అయిదువందల సంవత్సరాల ఆయుర్దాయం నిర్ణయించాడు. అయితే నాకు అంతకాలం జీవించడం ఇష్టంలేదు. ప్రపంచంలో అందరి కష్టాలకూ నా ఆయుర్దాయాన్ని చెల్లువేసి చేతనైనంతలో ఉడతా భక్తిగా మానవసేవ చేయాలనుకుంటున్నాను...." అని-"నాయనా — మంచి తీర్థం తీసుకునిరా—" అన్నాడాయన.

రాజారావు భక్తి శ్రద్ధలతో ఆయనముందు ఓ పాల గ్లాసును ఉంచి — "తమరివి స్వీకరించాలి స్వామీ!" అన్నాడు. అప్పుడక్కడ అతడి భార్య, ఇద్దరు పిల్లలు

కూడా వున్నారు.

"భక్తుల యింట మంచితీర్థం తప్ప వేరేమీ స్వీకరించను నేను. నాకు కానుకలిచ్చేవారు నా ఆశ్రమానికి వచ్చి స్వయంగా ఇచ్చి వెడతారు—" అన్నాడు చిదానందస్వామి.

"అదే మంచి తీర్థం అనుకోండి స్వామీ-" అన్నాడు రాజారావు.

స్వామి నవ్వి—"నీ యింట పాలుతాగినా నీళ్ళు తాగినా ఈ రోజుతో నీ కష్టాలు గట్టెక్కుతాయి. నీ బాధలు తీరిపోతాయి. అయితే నీ యింట నేను తాగే ప్రతి నీటిబిందువూ నాకు విషతుల్యం. నీ ఇబ్బందులన్నింటినీ ఆ నీటిలోనికి రప్పించుకుని తాగుతాను నేను. మంచి తీర్థం తీసుకున్నాక నా ఆయుర్దాయంలో కొంత తగ్గిపోతుంది. మంచి తీర్థానికి బదులు పాలు తీసుకుంటే నా ఆయుర్దాయం అంతకు పదిరెట్లు తగ్గిపోతుంది. నాకు తొందరగా చనిపోతానని భయంలేదు. జీవితంపైన మమకారమూ లేదు. వీలైనంతలో ఎక్కువమంది కోసం నా ఆయువునుపయోగించాలన్న అభిలాషమాత్రం ఉన్నది-" అన్నాడు.

"స్వామీ—నా ఇబ్బందులను నాకే ఉండనివ్వండి. తమరికి నేను మంచితీర్థం కూడా ఇవ్వను—" అన్నాడు రాజారావు కంగారుగా.

"వెర్రివాడా! నన్ను రక్షించాలనుకోవడం నీ తెలివితక్కువతనం. నేనే యింట అడుగుపెట్టినా మంచితీర్థం తీసుకోవాలన్నది గుర్వాజ్ఞ!" అన్నాడు చిదానంద స్వామి. ఆయన రాజారావు ఇచ్చిన మంచినీళ్ళు త్రాగి—"ఈ గ్లాసును ఒక వారం రోజులపాటు పూజామంది

రంలో ఉంచుకో—నీకు శుభమవుతుంది—" అన్నాడు.

"తమ ఆజ్ఞ స్వామీ!" అన్నాడు రాజారావు. చిదానందస్వామి వెళ్ళిపోయాడు.

"మనిషిలో గొప్ప ఆకర్షణశక్తి వున్నది-" అన్నాడు రంగారావు.

"దేవుడంటే ఏమనుకున్నారు?" అన్నాడు రాజారావు.

"మళ్ళీ దేవుడి ప్రసక్తి తీసుకుని రాకండి. గాంధీ సినిమా తీసిన అటెన్‌బరో కూడా—గాంధీని మానవుడిగానే గుర్తించి ఆయనలోని మానవత్వాన్ని అర్థంచేసుకుందుకు ప్రయత్నిద్దాం అన్నాడు. మనిషి మనిషిగానే చూడ్డం మనం నేర్చుకోవాలి—" అన్నాడు రంగారావు.

"కొంతసేపు చిదానందస్వామి సమక్షంలో ఉన్న పుణ్యానికి మీకూ యేమైనా ఇబ్బందులుంటే తొలగిపోతాయి—" అన్నాడు రాజారావు — రంగారావు మాటలు గురించి పట్టించుకోకుండా.

సరిగ్గా అప్పుడే—"సార్ — టెలిగ్రాం—" అన్న కేక వినిపించింది.

టెలిగ్రాం రాజారావుకు. అతడాత్రుతగా అది అందుకుని చదువుకుని—ఓ పెద్ద కేక పెట్టాడు.

"ఏమయింది?" అన్నాడు చౌదరి కారణంగా.

"కోర్టులో మా దాయాదులు వేసిన దావా ఓడిపోయింది. మా నాన్నగారు టెలిగ్రాం ఇచ్చారు—" అన్నాడు రాజారావు.

ఈ దావా చాలా కాలంగా నడుస్తున్నది. యెవరు ఓడితే వారికి పాతికవేలు నష్టం. రాజారావీ విషయమై చాలా బెంగగా వున్నాడు. దావా ఓడిన పక్షంలో

అతడు తండ్రికి పదివేల రూపాయలు ఎలాగో తెచ్చి ఇవ్వాలి. ఈ పరిస్థితుల్లో చిదానందస్వామిని అతడు తన ఇంటికి ఆహ్వానించాడు.

"కానీ ఈ టెలిగ్రాం చిదానందస్వామి మీ ఇంటికి రాకముందే ఇవ్వబడింది—" అన్నాడు రంగారావు.

"ఆయన్ను నేను మా యింటికి ఆహ్వానిస్తూ నా బాధ చెప్పుకున్నాను. ఇది జరిగి రెండ్రోజులయింది. ఆయన నాతో ఈ రోజు వస్తాననీ—అప్పటికి అన్నీ సద్దుకుంటా యనీ హామీ ఇచ్చాడు—" అన్నాడు రాజారావు.

"నా కేసుకు కూడా ఏదైనా పరిష్కార మార్గం లభిస్తుందేమో—" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ చౌదరి ఆశగా.

"తప్పక లభిస్తుంది. చిదానందస్వామి సాక్షాత్తూ దేవుడి అవతారం—" అన్నాడు రాజారావు.

రంగారావు ఆలోచిస్తూ—"మీరు నాకో ఉపకారం చేయగలరా?" అన్నాడు.

"చెప్పండి—" అన్నాడు రాజారావు.

"నన్నూ ఓ సమస్య బాధిస్తున్నది. ఎలా బైట పడాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను. చిదానందస్వామి మీ కిచ్చిన గ్లాసును నాకివ్వండి. ఓ వారం రోజులు దానిని మందిరంలో వుంచి మహిమ ఎలాగుంటుందో చూస్తాను. మా యింట్లో పూజామందిరం లేదు. కానీ దీనికోసం ఏర్పాటు చేస్తాను—" అన్నాడు రంగారావు.

"ఆహా చిదానందస్వామి మహిమ—నా స్నేహితుడి ఇంట పూజామందిరం వెలయనున్నది—" అన్నాడు చౌదరి.

రాజారావు ఆలోచిస్తూ—"స్వామి మాట నాకు శిరోధార్యం! ఆయన నన్ను వారంరోజులపాటు మా

యింట పూజామందిరంలో ఆ గ్లాసు నుంచమన్నాడు. మీకు కావాలంటే ఆ తర్వాత ఇవ్వగలను-" అన్నాడు.

రంగారావు అంగీకరించాడు.

2

"రవీ—ఇంకా ఎన్నాళ్ళిలా?" అన్నది రమ.

"అదే నేనూ ఆలోచిస్తున్నాను—" అన్నాడు రవి.

"ఆలోచించి లాభంలేదు. మనం యెక్కడికైనా దూర ప్రాంతాలకు వెళ్ళిపోదాం—" అన్నది రమ.

"అదే నేనూ ఆలోచిస్తున్నాను—" అన్నాడు రవి.

"ఇంకా ఎన్నాళ్ళు ఆలోచిస్తావు?" అన్నది రమ.

"ఏం చేయను రమా! నా దురదృష్టంకొద్దీ నువ్వు నా వివాహమైన రెండేళ్ళకి కనిపించావు. నా తండ్రి డబ్బు కోసం ఆశపడ్డంవల్ల తప్పితే నాకింత త్వరగా వివాహం జరగాల్సింది కాదు. ఇప్పుడు నాకో కొడుకు. నా భార్య మళ్ళీ గర్భవతి. ఈ జంఝూటాన్ని యెలా వదిలించుకోవాలో నాకు అర్థం కావడంలేదు—"

"ఇలాంటి వాటినుంచి ఉపాయంతో నే బయట పడాలి—"

"నీకేదైనా ఉపాయం తట్టిందా?"

"నాకు ఉపాయాలేమీ తట్టలేదు. కానీ నీకు చిదానందస్వామి పైన నమ్మకమున్నదా?" అన్నది రమ.

"నన్నడుగుతావేమిటి? ఆశ్రమంలో కొన్నాళ్ళుండి వచ్చినదానివి. నువ్వే చెప్పాలి—" అన్నాడు రవి.

"ఆయన్ను నేను పూర్తిగా అర్థం చేసుకోలేకపోయాను—" అన్నది రమ ఆలోచిస్తూ—"నాకు ఎవ్వరూ లేరు. జీవితమంటే విరక్తికలిగిన సమయంలో అనుకోకుండా నాకు స్వామి దర్శనం అయింది. ఆయన

ప్రేమగా ఆదరించాడు. ఆశ్రమంలో చేరాను. ఆ జీవితం నాకు నచ్చింది. ప్రపంచంలో నేనే కాకుండా నాకులా కష్టాలు పడుతున్నవారెందరో వున్నారని నాకు అర్థమైంది. నాకైతే ఎవ్వరూ లేరు. అందరూ ఉండీ, అన్నీ ఉండీ మనశ్శాంతి లేకుండా వున్నవారెందరో ఆశ్రమానికి రావడం చూసేక నాకు మరింత తృప్తి కలిగింది.

అయితే ఆరు నెలల క్రితం స్వామి నాపట్ల మరోలా ప్రవర్తించసాగాడు. ఆయన నా చేయి పట్టుకుని దగ్గరగా తీసుకున్నాడు. ఆ ఆదరణలో చల్లదనం లేదు. వేడి వున్నది. నేను భయపడ్డాను. అయితే ప్రతిఘటించాను."

రవి ఆవేశంగా—"అయితే ఆ స్వామిదంతా బూటకం అన్నమాట—ఈ కథ పత్రికలవాళ్ళకి చెబుదాం—" అన్నాడు.

"అలా తొందరపడకు. చిదానందస్వామిని అంత తొందరగా అర్థం చేసుకోవడం కష్టం—" అన్నది రమ. "నేను ప్రతిఘటించినా స్వామి ముందడుగు మానలేదు. ఆయన నన్ను బెదిరించాడు. బ్రతిమాలాడు. ఆఖరికి బలవంతంగా అనుభవించడానికి సిద్ధపడ్డాడు. అప్పుడు నేనాయన్ను బలంగా ఒక్క తోపు తోశాను. స్వామి క్రిందపడ్డాడు. కానీ కేక పెట్టలేదు. నేనాయనవంకే చూస్తూ నిలబడ్డాను. ఎందుకో పారిపోవాలని నాకు అనిపించలేదు. స్వామి నెమ్మదిగా లేచాడు. నా వంక చూసి చిరునవ్వు నవ్వాడు. ఆ నవ్వులో కోపం లేదు. ప్రశాంతత వున్నది. నేను ఆ చిరునవ్వుకు పరవశించి అప్రయత్నంగా ఆయనకు రెండు చేతులూ జోడించి నమస్కరించాను. అప్పుడాయన ఏమన్నాడో తెలుసా?"

"ఆయన ఏమన్నాడో చెప్పక్కర్లేదు. అప్పుడేం

జరిగిందో చెప్పు—" అన్నాడు రవి ఆత్రుతగా.

"అదే చెబుతున్నాను—" అన్నది రమ—"బాలా—నువ్వింక ఆశ్రమ జీవనానికి పనికిరావు. తాత్కాలికమైన సాంఘిక, ఆర్థిక బాధలు నిన్ను ఆశ్రమానికి రప్పించాయి తప్పితే — ఆశ్రమవాసానికి తగవు నీవు. నన్ను భగవంతుడిగా భావించి నాకు నిన్ను సమర్పించుకునే స్థాయికింకా నీవు ఎదగలేదు. పైగా నాతో పొందువల్ల నీ పవిత్రత దెబ్బతింటుందన్న భయంతో వున్నావు. ఈ విషయాన్ని నేనెప్పుడో గ్రహించాను.

ఆశ్రమానికి వచ్చే ఆదాయం చూస్తూంటే నీ కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. భక్తులు సమర్పించే నగలు నీలో ఆశలు రేపుతున్నాయి. నేను నిన్ను చాలా కాలంగా గమనిస్తున్నాను. నీవింక ఆశ్రమంలో ఉండడానికి వీల్లేదు—అని చిదానందస్వామి అన్నాడు. నాకు కోపం కూడా వచ్చి — నీవంటి దొంగస్వాముల ఆశ్రమాల్లో వుండడం నాకూ ఇష్టముండదు. నావంటివారిని వుంచుకునే స్థాయికి నీ ఆశ్రమం ఇంకా యెదగలేదు—అన్నాను—"

"చాలా బాగా చెప్పావు—" అని రవి ఆమెను మెచ్చుకున్నాడు.

"అప్పుడే ఎక్కడయింది?" అన్నది రమ"—ఆశ్రమం వదిలి ఏం చేస్తావని అడిగాడు స్వామి. అవసరమనిపిస్తే ఆత్మహత్యయినా చేసుకుంటానన్నాను. అప్పుడు స్వామి మళ్ళీ దివ్య మందహాసం చేశాడు — 'నా ఆశ్రమంనుంచి బయటపడిన నీకు ఆత్మహత్య అవసరమనిపిస్తే అది నాకు అవమానం. నీకు మంచి వరుణ్ని చూస్తాను. పెళ్ళి జరిపిస్తాను. హాయిగా జీవితం గడుపుదువుగాని—' అన్నాడు. నేను ఆశ్చర్యపోయాను.

రవి ఆశ్చర్యంగా వింటున్నాడు.

రమ చెప్పుకుని పోతున్నది. స్వామి నిజానికి ఆమెను వాంఛించలేదు. పరీక్షించాడు. స్వామి తలచుకుంటే రమ ఆయన్ను ప్రతిఘటించలేదు. ఆమె మనసునుబట్టి ప్రతిఘటించే శక్తి స్వామి ఆమెకు ఇచ్చాడు. ఆ తర్వాత స్వామి రమకు తన భక్తుల్లో ఒకరైన రవిబాబును సూచించాడు.

రవిబాబుకు వివాహమయింది. అతడు లేనికుటుంబం నుంచి వచ్చాడు. అతడి తెలివితేటలు, సామర్థ్యం గుర్తించిన ఓ ధనవంతుడు అతడికి తన పిల్లనిచ్చి పెళ్ళి చేయాలనుకున్నాడు. వధువు అనాకారి. గయ్యాళి. తండ్రి బలవంతం వల్లనూ, వేరే గతిలేకనూ రవిబాబు ఈ వివాహానికి అంగీకరించాడు. వివాహమైనప్పట్నించీ రవిబాబును అసంతృప్తి బాధిస్తున్నది. గయ్యాళి భార్య అతడిని వేధిస్తున్నది. ఆ యింట్లో అందరూ అతణ్ని చిన్న చూపు చూస్తారు. అందుకు ఒక కారణమున్నది.

రవిబాబు అందగాడు. తెలివైనవాడు. అతడిపక్కన భార్య ప్రమీలను చూస్తే యెవరైనా జాలిపడతారు. మీదు మిక్కిలి రవిబాబు ఇప్పుడు ధనవంతుడు. అందువల్ల రవిబాబు చుట్టూ ఎందరో వలపన్నవచ్చును. రవిబాబు కూడా ప్రమీలను పెళ్ళాడి తానేదో పెద్ద త్యాగం చేశానన్న భావనలో వుండవచ్చును. అతడేమిటో, అతడి స్థానమేమిటో అనుక్షణం గుర్తుచేయడం ద్వారా రవిబాబును అదుపులో వుంచవచ్చునని ప్రమీల, ప్రమీల తండ్రి కూడా అభిప్రాయపడ్డారు. అయితే తమ ప్రవర్తన భార్యాభర్తలమధ్య యెటువంటి దూరాన్ని సృష్టిస్తున్నదీ వారాలోచించలేదు.

రవిబాబు ఆ యింట్లో యాంత్రికంగా జీవించడం నేర్చుకున్నాడు. మామగారివద్ద, భార్యవద్ద ఆతడొక బంధువులాకాక జీతానికి కుదిరిన ఉద్యోగిలా ప్రవర్తించే వాడు. అలా రెండు సంవత్సరాలు గడిచాయి. రవిబాబుకో కొడుకు కూడా పుట్టాడు. వాడి బారసాల యెంతో ఆర్భాటంగా జరిగింది. ఆ వేడుకలో కూడా రవిబాబు ప్రాముఖ్యత ఏమీ లేదు. అతడి గురించి ఎవరూ పట్టించు కోలేదు. సమయానికి పీటలమీద కూర్చున్నాడు. అంతే! అతడి మామగారి మనుమడిగా, ప్రమీల కొడుకుగా మాత్రమే రవిబాబు కొడుకు గుర్తించబడుతున్నాడు.

ఈ సమయంలో ఆ పట్టణంలో చిదానందస్వామి అడుగుపెట్టాడు. రవిబాబు వెళ్ళి ఆయన దర్శనం చేసు కున్నాడు. చిదానందస్వామి అతడి కథను విని జాలి పడ్డాడు. ఆయన అతడికి రమ గురించి చెప్పాడు.

"జీవితంలో అసంతృప్తి అన్నది వుండకూడదు. యాంత్రిక జీవనం మనిషికీ పశువుకూ భేదం లేకుండా చేస్తుంది. మనిషి మనిషిలా బ్రతకాలి. అందుకే నువ్వు నీ బంధాలు తెంచుకుని రమతో ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపో! భగవంతుడి అవతారంగా నేను చెబుతున్నాను. రమ నిన్ను మనిషిని చేస్తుంది. నీ జీవితానికి సార్థకతను కలి గిస్తుంది—" అని ఆయన రవిబాబుకు చెప్పాడు.

ఇది జరిగి కొద్ది నెలలయింది. రవిబాబు రమతో కలిసి వెళ్ళిపోవడానికి మానసికంగా సిద్ధపడడానికి ప్రయత్ని స్తున్నాడు. కానీ అతడికి భయంగా వున్నది. ఆ భయంలో బంధాలు లేవు. స్వార్థం ఉన్నది.

భార్యపైగానీ, పుట్టిన బిడ్డపైగానీ, పుట్టబోయే బిడ్డపై గానీ రవిబాబుకు మమకారంలేదు. ప్రమీలను పెళ్ళిచేసు

కోమని ఎప్పుడైతే శాసించారో—అప్పట్నించీ అతడికి తల్లిదండ్రులపైనా మమకారం పోయింది. అతడు రమతో స్నేహం ఆరంభించాడు. ఆశ్రమంలో ఇద్దరూ యెవరికీ తెలియకుండా రహస్యంగా కలుసుకుంటున్నారు. ఆ ఏర్పాటు చాలా పకడ్బందీగా వున్నది.

రవిబాబు యోగాభ్యాసం పేరిట ఆశ్రమంలోని ఓ గదిలోకి వెడతాడు. ఆ గదిలోకి రమ మరో దారిన వస్తుంది.

రమ రవిబాబుకు నచ్చింది. ఆమెలో అందం, ఆకర్షణ, తెలివి—అన్నీ వున్నాయి. ప్రమీలను చూసిన కళ్ళకు ఆమె మరీ అద్భుత సౌందర్యవతివలె కనబడుతున్నది.

కొన్నాళ్ళు గడిచేసరికి రమ అతడికి వ్యసనంలా పరిణమించింది. రోజు కొక్కసారైనా ఆమెను కలుసుకుని మాట్లాడకపోతే వుండలేకపోతున్నాడు.

చిదానందస్వామికి అయిదారు పట్టణాలలో ఆశ్రమాలున్నాయి. ఆయన సంవత్సరంలో ఒకో ఆశ్రమానికింత కాలమని నిర్ణయించి సంచారం చేస్తూంటాడు. ఆయన ఆశ్రమాలకు చాలా మంచి పేరున్నది. రవిబాబు చిదానందస్వామి ఆశ్రమానికి వెళ్ళడం ప్రమీలకూ, ఆమె తండ్రికీ కూడా నచ్చింది.

రవిబాబుకు రమతో కలిసి ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోవాలని వున్నది. కానీ తను పట్టుబడితే?

అందుకు మంచి ఉపాయం కావాలి. తను ఏ విధంగానూ పట్టుబడని విధంగా పారిపోవాలి.

"రమా! నువ్వు చెప్పినదంతా విన్నాక—స్వామినే ఉపాయం అడగడం మంచిదనిపిస్తోంది—" అన్నాడు రవి.

"ఈ విషయమై నేను చిదానందస్వామిని అడిగాను. ఆయన చెప్పింది నీకు నచ్చుతుందో నచ్చదోనని అనుమానంగా వుంది—" అన్నది రమ.

స్వామి ఏమి చెప్పాడో తెలుసుకోవాలని రవి ఆత్రపడ్డాడు.

రమ చెప్పసాగింది.

3

"నా పేరు లక్ష్మీనారాయణ!" అన్నాడాయన.

ఇన్‌స్పెక్టర్ చౌదరి ఆయనవంక పరీక్షగా చూశాడు. ఎత్తయిన మనిషి. ఛాయ నలుపు. ఖద్దరు బట్టలు ధరించినా ఖరీదైన మనిషి అనిపిస్తుంది. ముఖం బాగో లేదు. ముఖ్యంగా రెండు ఎత్తుపళ్ళు.

"చెప్పండి—" అన్నాడు చౌదరి.

"నిన్న సాయంత్రంనుంచీ మా అల్లుడి ఆచూకీ తెలియకుండా పోయింది—" అన్నాడాయన.

చౌదరి ఆయన అల్లుడి వయసు వగైరా వివరాలడిగి "భార్యాభర్త లేమైనా దెబ్బలాడుకున్నారేమో —" అన్నాడు.

"లేదండి. ఇంట్లో అతడు నోరు విప్పడు. బొత్తిగా లేని కుటుంబంనుంచి రావడంవల్ల నేమో, నేనన్నా, నా కూతురన్నా అతడు వల్లమాలిన గౌరవం చూపిస్తాడు. కృతజ్ఞత అందుకు కారణం. ఒకప్పుడు పూటకు గతిలేనివాడు-ఇప్పుడు మహారాజవైభోగాలకు వారసుడయ్యాడు కదా!" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

"అదే భావాన్ని మీరు రోజూ అతడిముందు వ్యక్తపరుస్తూంటారా?" అన్నాడు చౌదరి.

"ఏం—అలా అడిగారు?" అన్నాడు లక్ష్మీనారా

యణ.

"అతడొక వేళ ఇల్లు వదిలి వెళ్ళడానికి కారణం అదేమో నని!" అన్నాడు చౌదరి సాలోచనగా.

"మా అల్లుడు ఇల్లువదిలి వెళ్ళాడని నేను భావించడం లేదు—" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

"మరి?"

"అతడిని ఎందరో వలలో వేసుకోవాలని చూస్తున్నారు. అతడు కాస్త అమాయకుడు. నా అనుమానం అతడు ఎవరి వలలోనో చిక్కుకున్నాడని..."

"అంటే?"

"స్త్రీ వ్యామోహం...."

"ఎవరిమీదనైనా మీకు అనుమానముందా?"

"అతడు ఆడవాళ్ళతో తిరుగుతూండగా చూసిన ఆధారాలు ఒక్కటీలేవు. అతడలాంటి వాడు కాదు కూడా. అందుకే ఎవరైనా అతడిని అపహరించి బలవంతంగా స్త్రీ వ్యసనానికి గురిచేస్తారేమోనని నా అనుమానం...."

"మీ అమ్మాయితో మాట్లాడేరా?"

"మా ఇద్దరిదీ ఒక్కటే పోలిక — ఒక్కటే ఆలోచనలు...."

"అతడెందుకు పారిపోయాడో అర్థమయింది—" అనుకున్నాడు చౌదరి మనసులో. అయితే అతడు పరిస్థితిని అర్థంచేసుకునే ప్రయత్నం కూడా చేస్తున్నాడు. లక్ష్మీనారాయణకు సంబంధించిన కంపెనీ ఆఫీసును నిన్న సాయంత్రం అయిదు గంటలకు వదిలిపెట్టాడు రవిబాబు. బయల్దేరడం ఇంటివైపే బయల్దేరాడు. కానీ ఇంతవరకూ

ఇల్లు చేరలేదు. అతడికి ఇల్లు తప్ప ఇంక వేరే ప్రదేశాలు లేవు.

"ఆఫీసు, ఇల్లు తప్ప ఇంక ఎక్కడికీ వెళ్ళడా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు చౌదరి.

లక్ష్మీనారాయణ కొద్దిక్షణాలు ఆలోచించి-"ఇటీవల అతడు చిదానందస్వామి ఆశ్రమానికి వెడుతున్నాడు—" అన్నాడు.

"ప్రతిరోజూ వెడుతున్నాడా?"

"అవును—"

"ఎందుకో చెప్పాడా?"

"యోగాభ్యాసానికని చెప్పాడు. అక్కడికి వెళ్ళి రావడం ప్రారంభించినప్పట్నించీ మనిషి చాలా సంతోషంగా వుంటున్నాడు. అంతకుమునుపు ఎప్పుడూ గంభీరంగా వుండేవాడు. అతడి ముఖంలోని సంతోషం చూసి నేనూ అందుకు అభ్యంతర పెట్టలేదు—"

"అతడి మాటలు మీరు నమ్మారా?" అన్నాడు చౌదరి.

"లేదు. అతడిమీద ఎప్పుడూ నా నిఘా వుంటుంది. అతడు ఆశ్రమానికి వెడుతున్నాడు. చిదానందస్వామిని దర్శించుకుంటున్నాడు. రోజూ కాసేపు యోగాభ్యాసం చేస్తున్నాడు—" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

"మీకు మీ అల్లుడిమీద నమ్మకం లేదన్నమాట...."

"దేవుణ్ని నమ్మి చెడినవారు లేరంటారు. వ్యాపారంలో నమ్మక చెడినవారుండరు—" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

"ఇప్పుడు నన్నేం చేయమంటారు?" అన్నాడు చౌదరి.

"మా అల్లుడి ఆచూకీ తెలుసుకోవాలి. అందుకు నేను మీకు వ్యక్తిగతంగా కూడా వేరే బహుమతి ఇచ్చు కుంటాను...."

"థాంక్స్!" అన్నాడు చౌదరి. అతను కేసు వివరాలు నోటు చేసుకున్నాడు.

4

"నాన్నా!" అన్నది ప్రమీల.

"ఏమిటమ్మా?" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

"ఇప్పుడే ఉత్తరం వచ్చింది—"

"ఎక్కణ్ణించి?" లక్ష్మీనారాయణ మామూలుగా అడిగాడు.

"ఆయననుంచి—"

లక్ష్మీనారాయణ ఉలిక్కిపడి — "ఆయన అంటే?" అన్నాడు. కానీ ఆయన కర్థమైపోయింది.

"ఆయన కావాలనే ఇల్లు వదిలి వెళ్ళిపోయారు. ఇంక రారు—" అన్నది ప్రమీల.

"ఏదీ ఆ ఉత్తరం—" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

ప్రమీల తండ్రికి ఉత్తరం అందించింది.

"ప్రియమైన ప్రమీలకు—ఆశీస్సులు.

ఈ యింట్లో నాకు గౌరవం లేదు. మీ రెవ్వరూ నన్ను మనిషిగా చూడడం లేదు. ఈ జీవితంమీద నాకు విరక్తి కలిగింది. చిదానందస్వామిని ఆశ్రయించాను. ఆయన నాకు తరుణోపాయం చూపించాడు. ఆయన సలహాపై నేను మిమ్మల్నందర్నీ వదిలి దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నాను. మీకు మళ్ళీ కనబడను. నా గురించి వెతికించాలని ప్రయత్నించవద్దు. మీ ప్రయత్నం ఫలించదు. నీవు మరో

వివాహం చేసుకునేందుకు ఏ విధమైన అభ్యంతరమూ వుండకూడదని నీకీ ఉత్తరం వ్రాస్తున్నాను. ఈసారి అంతస్థులో నీకు తగినవాడిని ఎన్నుకుని సుఖపడు—....

నీ

రవి."

"డామిట్—" అన్నాను లక్ష్మీనారాయణ ఆ ఉత్తరాన్ని నేలమీదకు విసిరికొడుతూ.

"మనిషిగా చూడడంలేదుట—అసలు తను మనిషైతే కదా—" అంది ప్రమీల.

"బాగా చెప్పావు—" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ- "నా అనుమానం—ఎవత్తో వీణ్ని తగులుకుంది. లేదా ఆ చిదానందస్వామే ఎవత్తినో వీడికి తగిలించివుంటాడు. ఇంట్లోంచి ఎంతో కొంత డబ్బు తీసుకుని వెళ్ళుంటాడు. అది పెట్టి ఏ కూరగాయల కొట్టో తెరవొచ్చునని అయిడియా అయుంటుంది. కనకపు సింహాసనంమీదకు శునకాన్ని తీసుకొచ్చాను. నాకీ గుర్తింపు ముందే ఉండాల్సింది—ఇప్పుడనుకుని ఏం లాభం?"

లక్ష్మీనారాయణ క్షణాలమీద అన్ని ఎకౌంట్లూ వెరిఫై చేయగా—అల్లుడు కూడా ఇరవై వేలు తీసుకుని వెళ్ళాడని అర్థమయింది. ప్రమీల ఇల్లంతా శోధించగా సుమారు పాతిక వేలు విలువచేసే నగలు కనబడ్డంలేదని తేలింది.

"నోట్లో వేలుపెడితే కరవలేడనుకున్నాను—ఎంత మోసం చేశాడు?" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ. తండ్రీ కూతుళ్ళిద్దరూ కూడా పోయిన డబ్బు, నగలు గురించి కాసేపు గుండెలు బాదుకున్నాక లక్ష్మీనారాయణ—

"ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ వీణ్ని వదిలిపెట్టటానికి లేదు. సరైన విధంగా బుద్ధి చెప్పాలి—" అన్నాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ ఈయన ఆచూకీ కనిపెట్టగలడంటావా నాన్నా!" అంది ప్రమీల అనుమానంగానూ, దిగులుగానూ.

"చౌదరి చాలా గట్టివాడు. అయితే ముందు నేనోసారి ఆ చిదానందస్వామిని కలుసుకుని మాట్లాడాలి—" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

5

ఆశ్రమంలో చిదానందస్వామి ఉండే కుటీరానికి ముందున్న రావిచెట్టు నీడలో సుమారు పాతికమంది కూర్చుని వున్నారు.

వారందరూ స్వామి దర్శనంకోసం ఎదురుచూస్తున్నవారే! వారిలో నలుగురు లక్ష్మీనారాయణకు బాగా తెలిసినవారు. లక్ష్మీనారాయణ అక్కడకు రాగానే వారతణ్ని గుర్తుపట్టి పలకరించారు.

లక్ష్మీనారాయణ వారిని చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడు. అప్పుడు వాళ్ళు లక్ష్మీనారాయణకు చిదానందస్వామి మహిమల గురించి చెప్పారు. లక్ష్మీనారాయణ అన్నీ మౌనంగా విన్నాడు. ఆయనకు మనసులో రకరకాల ఆలోచనలు పరుగెడుతున్నాయి.

ఈ స్వామికి పేరు బాగా వున్నట్టుంది. అటువంటివాడు తన అల్లుడిని ఇంట్లోంచి పారిపొమ్మని యెందుకు సలహా యిచ్చాడు?

కొద్ది నిమిషాల్లో స్వామి కుటీరంనుంచి బయటకు వచ్చాడు. అంతా గౌరవ పురస్కారంగా లేచి నిలబడ్డారు. చిదానందస్వామి రెండు చేతులతోనూ అందరినీ

క్షవించాడు. ఆయన ముఖంలో దివ్య తేజస్సు ఉట్టిపడు తున్నది.

ఒక్కొక్కరే ముందుకువచ్చి తమ సమస్యలు చెప్పుకుం టూంటే చిదానందస్వామి మందహాసం చేస్తూ విని— "నాతో చెప్పుకున్నావుగా—నీ సమస్యలింక పరిష్క రించబడినట్లే అనుకో—" అంటూ వచ్చాడు.

లక్ష్మీనారాయణ వంతు వచ్చింది—"స్వామీ! మీరు అందరికీ సమస్యలు పరిష్కరిస్తానంటున్నారు. కానీ నాకు మీరే సమస్యను సృష్టించారు—" అన్నాడాయన.

చిదానందస్వామి ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటిస్తూ—"నావల్ల నీకు సమస్య వచ్చిందా—అదేమిటో చెప్పు—వింటాను—" అన్నాడు.

లక్ష్మీనారాయణ క్లుప్తంగా రవిబాబు గురించి చెప్పాడు.

"ఇందులో నేను చేసినదేమున్నది? సమస్యను నీవే సృష్టించుకున్నావు. నీ అల్లుడిని నీవొక మనిషిలా ఎందుకు చూడలేకపోయావు?" అన్నాడు చిదానందస్వామి.

"నా ఇంటి గొడవలు మీకు అనవసరం. కానీ ఒక సంసారిని ఇల్లువదిలిపొమ్మని ఆదేశించడం మీకు తగునా?" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

"ప్రపంచం నిండా ఎన్నో సమస్యలుంటాయి. వాటిని విని పరిష్కార మార్గాలను అప్పటికప్పుడు సూచించడమే నా పద్ధతి. అంతేకానీ ఎవరి సమస్యలు ఏమిటీ వారికి ఏయే పరిష్కార మార్గాలు సూచించానూ అని నేను గుర్తుపెట్టుకోను. నీ అల్లుడు నా దగ్గరకువచ్చి వుండవచ్చు. దానికి సరియైన పరిష్కార మార్గం నేను సూచించి వుండనూవచ్చు. అది అతడికి నచ్చి వుండవచ్చు. అయితే

అందువల్ల నీకు నష్టంవాటిల్లిందంటున్నావు. నా పరిష్కార మార్గంవల్ల నీకు నష్టంవాటిల్లిందీ అంటే అందుకు ఒక్కటే కారణం—నువ్వు పాపివి అయుండాలి—" అన్నాడు చిదానందస్వామి శాంతంగా.

లక్ష్మీనారాయణకు అప్పుడు జీవితంలో యెన్నడూ యెరుగనంత ఆవేశం కలిగింది. స్వామి మాటలు విని అక్కడున్న భక్తజనమంతా ఘొల్లుమన్నారు. అందువల్ల లక్ష్మీనారాయణ ఆవేశం మరింత పెరిగింది.

"పాపిని నేను కాదు నువ్వు. నీమూలంగా నా కూతురి కాపురం చెడిపోయింది—" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ అరుస్తూ.

ఒక్కసారిగా అక్కడ స్మశాన నిశ్శబ్దం ఆవరించుకుంది. లక్ష్మీనారాయణ మాటలకు భక్తులంతా ఆశ్చర్యపోయారు. చిదానందస్వామిని ఆయన ఎదుట ఆయన ఆశ్రమంలో అంతమాట అనేవారుంటారని యెవ్వరూ అనుకోలేదు.

అయితే చిదానందస్వామి ఏ మాత్రమూ ఆవేశపడలేదు—"చేసిన పాపాలకు ఇప్పటికే అనుభవిస్తున్నావు. ఇంకా నీ పాప భారాన్ని పెంచుకోకు నాయనా!" అన్నాడాయన. మళ్ళీ భక్తులందరూ ఘొల్లుమన్నారు.

లక్ష్మీనారాయణకు మరింత అవమానమయింది. ఆయన మరింత ఆవేశపడి చిదానందస్వామిని నోటికివచ్చినట్లు దూషించసాగాడు.

చిదానందస్వామి అన్నీ విని ప్రశాంతంగా—"ఇల్లు వదిలిన నీ అల్లుడు మళ్ళీ తిరిగివచ్చే అవకాశం లేశమాత్రమయినా వుంటే అది నువ్విప్పుడు పోగొట్టుకున్నావు.

బహుశా నీ అల్లుణ్ణింక నువ్వు చూడలేవనుకుంటాను. అందుకు నాకెంతో విచారంగా వున్నది—" అన్నాడు.

అప్పటికి లక్ష్మీనారాయణ తన ఆవేశాన్ని అదుపు చేసుకుని చిదానందస్వామి పద్ధతిలోనే—"నిన్ను నేను చంపబోతున్నందుకు నాకెంతో విచారంగా వుంది—" అంటూ ఒక్కసారిగా ఆయనమీదకు దూకాడు.

భక్తులందరూ కలగజేసుకుని లక్ష్మీనారాయణను వెనక్కు లాగారు. ఆయన రొప్పుతూ—"స్వామీ—తప్పించుకున్నాననుకోకు. ఈ రాత్రికి నా అల్లుడు నా యింట్లో అడుగుపెట్టకపోతే తెల్లారేసరికి ఆశ్రమంలో నీ శవం వుంటుంది—" అన్నాడు.

లక్ష్మీనారాయణ పరిచయస్థులు ఆయన్ను తీవ్రంగా మందలించి అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపొమ్మని చెప్పారు. వారు కలగజేసుకుని వుండకపోతే లక్ష్మీనారాయణ వళ్ళు అప్పుడే హూనమయుండేది.

లక్ష్మీనారాయణ వెళ్ళిపోయాడు.

"స్వామీ! అతడిని మన్నించండి. మాకు అతడు చాలా సంవత్సరాలుగా తెలుసు. మనిషి అహంకారి కావచ్చు. కానీ మంచివాడు. ఎవరికీ ఏ అపకారమూ చేయడు...." అంటూ లక్ష్మీనారాయణ పరిచయస్థులు ఆయన తరఫున వేడుకున్నారు.

"నేను దూషణ భూషణలకు అతీతుణ్ణి. నాకై నేను వాడినేమీ చేయను. కానీ వాడి పాపాలకు తగిన శిక్ష పడకుండా ఆపడంకూడా నావల్ల కాదు. ప్రకృతి సిద్ధంగా జరిగే వాటిని ఆపాలనుకోవడం ఈ సృష్టికే ప్రమాదకరం—" అని నిట్టూర్చాడు చిదానందస్వామి.

6

జగ్గయ్య సారాసీసా పక్కనపెట్టి గుడిసెలోంచి బయటకు వచ్చి—"ఎవరది?" అన్నాడు.

అక్కడ ఓ మనిషి నిలబడి వున్నాడు. కాస్త పొడుగ్గా వున్నాడు. ముఖం కనబడకుండా టోపీ ముందుకు లాక్కుని వున్నాడు.

"నన్ను లక్ష్మీనారాయణగారు పంపారు—" అన్నాడతడు.

"ఏ లక్ష్మీనారాయణ?"

అతడు అర్థమయేలా చెప్పాడు.

"ఓహో ఆ బాబా-ఏమిటి పని?" అన్నాడు జగ్గయ్య.

"హత్య!"

"హత్యా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు జగ్గయ్య.

"అవును....ఇదిగో వెయ్యిరూపాయలు అడ్వాన్సు. పని పూర్తయ్యాక మరో వెయ్యి ఇస్తారు...."

జగ్గయ్య డబ్బు తీసుకుని—"మనిషి ప్రాణాలు మరీ చవకైపోతున్నాయి. ఒక హత్యకు రెండువేలా?" అన్నాడు.

"ఏమో—అవన్నీ లక్ష్మీనారాయణగారితో మాట్లాడుకో—...."

"ఇంతకీ ఎవర్ని చంపాలి?"

"చిదానందస్వామిని...."

"ఎవరినీ?" అన్నాడు జగ్గయ్య.

"చిదానందస్వామిని.." అంటూ వివరాలు చెప్పాడా మనిషి.

"ఆ సన్యాసి లక్ష్మీనారాయణగారినేం చేశాడు?"

"అవన్నీ నీకు అనవసరం—" అన్నాడా మనిషి.

"సరే—రేపు వచ్చి మీ కతా వెయ్యి పట్టుకుపోతాను" అన్నాడు జగ్గయ్య. ఆ మనిషి వెళ్ళిపోయాడు. జగ్గయ్య తన చేతిలో వున్న డబ్బు లెక్క పెట్టుకున్నాడు. సరిగ్గా వెయ్యిరూపాయలుంది. ఆ డబ్బును గళ్ళలుంగీ రొంటిన దోపుకున్నాడు. తర్వాత గుడిసెలోకి వెళ్ళాడు.

మంచంమీద తలగడ తీశాడు. దాని అడుగున ఒక కత్తి వున్నది. ఒకసారి దాన్ని పరీక్షగా చూసి-"మంచి పదునుమీద వుంది. ఒక్క వేటుకు తల తెగిపోతుంది—" అనుకున్నాడు.

7

"రమా!" అన్నాడు రవిబాబు.

"ఊఁ" అన్నది రమ.

"ఈ రోజుతో మన అజ్ఞాతవాసం ముగుస్తుందికదా" అన్నాడు రవిబాబు.

"ఊఁ" అన్నది రమ.

"నాకు చాలా థ్రిల్లింగ్ గా వున్నది—" అన్నాడు రవిబాబు.

"ఏమిటి?"

"నీతో అనుభవం...."

"ఛీ...." అంది రమ సిగ్గుపడుతూ.

"అవును రమా! ప్రమీలను చూస్తే నాకు ఆడదనే అనిపించేదికాదు. నీలో బాహ్య సౌందర్యమేకాదు— ఆత్మ సౌందర్యం కూడా వున్నది—" అన్నాడు రవిబాబు.

"స్వామివారి వుపాయం నీకెలాగుంది?"

"ఒక ఆశ్రమవాసిగా నీవిక్కడే వున్నావని వాళ్ళెవ్వరికీ తెలియదు. నీకోసం ఎక్కడెక్కడో వెతుకు

టున్నారు పోలీసులు—" అన్నది రమ.

"కానీ నా మామగారికి అనుమానం రాదంటావా? ఆశ్రమంమీద దాడి జరగదంటావా?" అన్నాడు రవి బాబు అనుమానంగా.

"ముందు నువ్వు ఆశ్రమానికి వచ్చావు. ఆ తర్వాత నువ్వు రాసిన ఉత్తరం పారుగూరినుంచి పోస్టయింది. ఆ ఉత్తరం ఆధారంగా నువ్వీ ఊళ్లో లేవని అనుకుంటారు. ఈ రాత్రి పన్నెండు గంటలకు మనం బస్సెక్కుతాం. నాలుగు గంటలు ప్రయాణం. అక్కణ్నించి రైలు. పన్నెండుగంటల ప్రయాణం .. "

"ఉష్—మాట్లాడకు—గోడలకు చెవులుంటాయి...."

"మన విషయం చిదానందస్వామికి తప్ప ఇంకెవ్వరికీ తెలియదు—" అన్నది రమ.

రవిబాబు అదోలా రమవంక చూసి — "నాకో విషయం అనుమానంగా వుంది. చిదానందస్వామి మన కింతగా ఎందుకు సాయపడుతున్నాడు?" అన్నాడు.

"కష్టాల్లో వున్నవారంటే ఆయనకు జాలి...."

"నాకింకో అనుమానం వస్తున్నది...." అన్నాడు రవిబాబు.

"ఏమిటది?"

"చిదానందస్వామికి నీమీద మోహం ఉన్నదేమో నని..."

"వుంటే మాత్రం ఏమయింది?"

రవిబాబు నవ్వి — "ఆయన నిన్ను తాత్కాలికంగా వదిలిపెడుతున్నాడు. మనమెక్కడుంటేదీ ఆయనకు తెలుస్తుంది. ఏదో ఓ రోజున నన్ను మాయచేసి మళ్ళీ నిన్ను లోబర్చుకుంటాడు—" అన్నాడు.

"నేను నీదాన్నయేక ఆయనకెందుకు లోబడతానూ?" అన్నది రమ.

"రమా! నువ్వు నన్ను మోసంచేయవు కదూ—నిజంగానే నన్ను ప్రేమిస్తున్నావు కదూ—" అన్నాడు రవిబాబు.

"ఈ విషయమై నీకు అనుమానమెందుకు వచ్చింది?" అన్నది రమ.

"నిజం చెప్పమంటావా?" అన్నాడు రవిబాబు.

"ఊఁ" అన్నది రమ.

"నిన్న చిదానందస్వామి నిన్ను ముద్దుపెట్టుకుంటూండగా చూశాను—" అన్నాడు రవిబాబు తాపీగా.

రమ ఉలిక్కిపడి—"ఎప్పుడు?" అన్నది.

రవిబాబు టైము చెప్పాడు.

రమ నిట్టూర్చి—"నీకోసం తాత్కాలికంగా ఆ మాత్రం త్యాగం చేయవలసి వచ్చింది—" అన్నది.

"నాకలా అనిపించలేదు. నీ చేతులు వాటంతటవే ఆయన చుట్టూ బిగుసుకున్నాయి. నీ ముఖంలో, ఆనందం, కళ్ళలో ప్రోత్సాహం చూశాను నేను—"

"అయితే నీకు నిజం చెప్పక తప్పదు...." అన్నది రమ.

"నిజం పేరుతో అబద్ధం చెప్పవుకదూ!"

రమ అతడివంక అదోలా చూసి—"పెళ్ళికాకుండానే నాపైన అపనమ్మకం పెంచుకుంటున్నావా?" అన్నది.

"అపనమ్మకం పెరిగినా నిన్ను నేను వదులుకోలేను. నువ్వు నన్ను మోసంచేస్తే నేను బ్రతకలేను-" అన్నాడు రవిబాబు.

"ఎందుకని?" అన్నది రమ.

"నాకు జీవితమంటే విరక్తి కలిగింది. నీ సాహచర్యం నాలో కొత్త ఉత్సాహాన్ని నింపింది. నాకిప్పుడు బ్రతకాలనిపిస్తోంది—నీతో! నీ కారణంగానే నాకు బ్రతుకుమీద ఆశ బయల్దేరింది. ఇప్పుడు నీకోసం నేనెంతగానైనా తెగించగలను!" అన్నాడు రవిబాబు.

"నీ ప్రేమ చాలా గొప్పది రవీ! నువ్వు నన్నెలా ప్రేమిస్తున్నావో నేనూ నిన్నలాగే ప్రేమిస్తున్నానంటే అందుకు నీ ప్రేమ గొప్పతనమే కారణం. అయితే నిన్న నీవు చూసినది వేరు—" అంది రమ.

నిన్న చిదానందస్వామి ఆమెను పిలిపించాడు. రవితో ఆమెను పంపుతున్నందుకు తనకు కానుక ఏమైనా ఇమ్మన్నాడు. కానుక తీసుకోనిదే తానెవరికీ సాయపడకూడదని గుర్వాజ్ఞ అన్నాడు.

"నన్ను తప్ప ఏమైనా అడగండి స్వామీ!" అన్నది రమ.

"అభిమానంతో ఎవరైనా ఎవరికైనా ఇచ్చేదే నేను నిన్ను అడుగుతాను. కాదనకూడదు. నీ శీలాన్నపహరించే కోరిక మాత్రం కాదది—" అన్నాడు చిదానందస్వామి.

రమ ఒప్పుకున్నది. ఆయన ముద్దు అడిగాడు. రమకు వేరేదారి లేకపోయింది—"ఈ ఒక్కసారికే—" అని మాత్రం చెప్పింది.

ఆ ఒక్కసారే రవి చూశాడు.

"నీ కార్యం నెరవేరిందనే అనుకో—" అన్నాడు చిదానందస్వామి తర్వాత. రమ ఆయన్ను పరపురుషుడిగా కాక భగవంతుడిగా భావించబట్టి ఆ పని చేయగలిగింది.

"భగవంతుడినని భ్రమపెట్టి ఆయన నీచేత ఇంకా ఏమైనా చేయించగలడు—" అన్నాడు రవిబాబు.

"రవిబాబూ—భారత స్త్రీకి వివాహమైనాక భర్తయే దైవం. తన జోలికి వచ్చినందుకు మహావిష్ణువునే నల్ల రాతిగా మార్చిన జలంధర నాకు ఆదర్శం. ఇంకా ఏమైనా చెప్పాలా?" అన్నది రమ.

"నేను నీ గురించి ఆలోచించడంలేదు. నీమీద నాకు అనుమానం, కోపం, ద్వేషం — ఏమీ కలుగవు—" అన్నాడు రవి—"నేను ఆ స్వామి గురించి ఆలోచిస్తున్నాను. ఆయన మహాపురుషుడు కాదు. కాముకుడు. సర్వసంగపరిత్యాగి కాదు. ఆషాఢభూతుడు. ఆయన తప్పులను ఎన్నింటినైనా నేను క్షమించి వుండేవాణ్ని. కానీ నిన్ను ముద్దుపెట్టుకోవడంవల్ల ఆయన్ను నేను క్షమించలేకుండా వున్నాను. ఆయన్ను ఏమి చేయడానికైనా నాకు అవకాశం వున్నది. కొద్దిరోజులుగా నేనిక్కడ అజ్ఞాతవాసం చేస్తున్నాను. నా ఉనికి ఎవ్వరికీ తెలియదు. నన్నెవ్వరూ అనుమానించలేరు...."

"అంటే?"

"చిదానందస్వామి ఏం చెప్పాడు? ఈ రాత్రి ఒంటిగంటకు ఆశ్రమం నుంచి ఒక యువతి, యువకుడు బయటకు వెడతారు. వారినెవ్వరూ అభ్యంతర పెట్టవద్దు-అన్నాడు కదా!"

"అంటే?"

"నిన్ను ముద్దుపెట్టుకున్న ఆ స్వామి ముఖాన్ని పచ్చడి చేసి మరీ వెడతాను. అందుకు నాకు నీ సహకారం కావాలి—"

"చిదానందస్వామిని నీవపార్థం చేసుకుంటున్నావు. నా మాట విను. ఆయన దీవెనలతో మనం బయట పడదాం. ప్రజాక్షేమమే ఆయన ధ్యేయం. ఆయన ఏం

చేసినా దాని వెనుక ఏదో అర్థముంటుంది. ఆయన దైవ స్వరూపుడు....." రమ అతడి మనసు మార్చడానికి ప్రయత్నిస్తోంది.

"ఆయన దైవ స్వరూపుడేం-దైవమే అనుకుందాము. ఆ దైవమే నాకీ యోచన పుట్టించాడు. నీకు నామీద ప్రేమ వుంటే నువ్వు నాకు సహకరిస్తావు—" అన్నాడు రవి.

కాసేపు ఆలోచించి—"సరే!" అన్నది రమ.

8

"మీకోసం ఎవడో జగ్గయ్యట — వచ్చాడు—" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ బావమరిది శంభునాదం.

"జగ్గయ్యా—వాడెవడు?" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ ఆవులిస్తూ. అప్పటికాయన నిద్రలేచి పదినిమిషాలయింది. కానీ ఇంకా నిదురమత్తు వదల్లేదు.

"మనిషి చూడ్డానికి గూండాలా వున్నాడు—" అన్నాడు శంభునాదం.

"డ్రాయింగు రూంలోకి పంపించు—" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ. ఆయన తనూ డ్రాయింగు రూంలోకి వెళ్ళాడు. కాసేపటికి జగ్గయ్య వచ్చాడు.

"నువ్వా?" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ వాణ్ని చూసి.

"దండాలండి బాబయ్యా-తమరు చెప్పిన పని పూర్తి చేశానండి—" అన్నాడు జగ్గయ్య.

లక్ష్మీనారాయణ చిత్రంగా వాడివంక చూసి— "నేను నీకేం పని చెప్పలేదే!" అన్నాడు.

జగ్గయ్య ఆయనకు క్లుప్తంగా తనకో మనిషి కలిసి అడ్వాన్సివ్వడం గురించి చెప్పాడు.

లక్ష్మీనారాయణ కంగారుగా-"ఇది అబద్ధం. ఎవరో

నా పేరు చెప్పి నిన్ను మోసం చేశారు. నేను చెప్పలేదు. డబ్బు పంపలేదు—" అన్నాడు.

జగ్గయ్య అనుమానంగా లక్ష్మీనారాయణ వంక చూశాడు. ఆయన చెప్పిందే ఆ మనిషి తనకు వెయ్యి రూపాయలెందుకిస్తాడు? ఆయన పేరెందుకు చెబుతాడు? ఈ పెద్దవాళ్ళింతే....వ్యవహారం చాకలో తేల్చేయాలని చూస్తారు. పని పోయిందిగా — ఇంక మిగతా డబ్బు ఎగేయాలని చూస్తున్నాడేమో?

"డబ్బు మీరే పంపారని నిర్ధారణ చేసుకున్నాక నే నేనా పనికి ఒప్పుకున్నాను—...." అన్నాడు జగ్గయ్య శాస్త్ర కఠినంగా.

"ఎలా నిర్ధారించావో శాస్త్ర చెప్పు—" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

"మీరు డబ్బిచ్చేటప్పుడు నోట్లమీద మీ సంతకం పెడతారు. గుర్తుగా ఓ నోటు తెచ్చాను. మిగతావి వేరే చోట వున్నాయి. చూడండి—" అంటూ ఓ నోటు ఆయనకు అందించాడు.

అది లక్ష్మీనారాయణ అసలు సంతకం కాదు. వ్యక్తిగతమైన ఖర్చులకు తనవద్దనున్న డబ్బుపయోగించేటప్పుడు గుర్తుకోసం ప్రత్యేకంగా ఏర్పాటు చేసుకున్న రెండక్షరాల సంతకం.

ఆ డబ్బు తనదే—సందేహంలేదు. అయితే ఈ డబ్బు జగ్గయ్యకెలా వచ్చింది? ఆయనకు అసలు విషయం తెలియడానికెంతో సేపు పట్టలేదు. ఇంట్లోంచి ఇరవై వేల క్యాషు మాయమయింది—అల్లుడితో పాటు!

అల్లుడే తన పేరు చెప్పి ఈ హత్య చేయించాడా?

"చిదానందస్వామి చచ్చిపోయాడా?" అన్నాడు

లక్ష్మీనారాయణ.

"మీరు చెప్పడమూ— నేను చంపకపోవడమూనా? మిగతా డబ్బుకోసం వచ్చాను— నేనిప్పుడు!" అన్నాడు జగ్గయ్య.

ఈ సంభాషణ లక్ష్మీనారాయణకు సంబంధించినంత వరకూ—దురదృష్టకరంగానే పరిణమించింది. ఎందుకంటే జగ్గయ్యకు ఏదో బదులివ్వాలనుకుంటూ ఆలోచిస్తూ అటూ ఇటూ చూసిన ఆయనకు గుమ్మంలో ఇన్‌స్పెక్టర్ చౌదరి కనిపించాడు. అతడీ సంభాషణ విన్నాడు.

"రండి—ఇన్‌స్పెక్టర్ గారూ! మా అల్లుడి అమాకీ తెలిసిందా?" అంటూ సాదరంగా చౌదరిని ఆహ్వానించినా లక్ష్మీనారాయణ తడబడ్డాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ని చూడగానే జగ్గయ్యలో వణుకుపుట్టింది. వాడక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోబోయాడు.

"ఆగు—" అన్నాడు చౌదరి — "అనుకోకుండా లభించిన సాక్ష్యం అంత సులభంగా వదులుకుంటానా?"

జగ్గయ్య ఆగిపోయి—"నాకేం తెలియదు. నేనేమీ చేయలేదు—" అన్నాడు.

"కాసేపు నువ్వు నోరుమూసుకో—" అన్నాడు చౌదరి. తర్వాత లక్ష్మీనారాయణవైపు తిరిగి—"నేను మిమ్మల్ని కొన్ని ప్రశ్నలడగాలి—" అన్నాడు.

"అడగండి—" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

చౌదరి చెప్పడం ప్రారంభించాడు.

నిన్న రాత్రి ఎనిమిదింటికి చౌదరికి ఓ ఫోన్ కాల్ వచ్చింది. ఫోన్ ఎవరు చేసినదీ చెప్పలేదు. అతడు చిదానందస్వామి భక్తుడట. చిదానందస్వామికీ లక్ష్మీనారా

యణకూ జరిగిన వాగ్వివాదం గురించీ చెప్పి—లక్ష్మీనారాయణ అన్నంత పనీ చేయగలడనీ చిదానందస్వామి ప్రాణాలు ప్రమాదంలో వున్నాయని ఆయనకు పోలీసు రక్షణ కావాలనీ కోరాడు. లక్ష్మీనారాయణ పరిచయస్తులు నలుగురు జరిగినదానికి సాక్ష్యం అని కూడా ఆ భక్తుడు చెప్పాడు.

చౌదరి ఆ సాక్షుల్ని విచారించి భక్తుడు చెప్పింది నిజమేనని నిర్ధారించుకున్నాడు. అయితే ఆ సాక్షులు లక్ష్మీనారాయణ ఆవేశంలో అన్న మాటల్ని పట్టించుకోనవసరం లేదని చెప్పారు. చౌదరి రాత్రి పదింటికి వెళ్ళి చిదానందస్వామిని కలిశాడు. చిదానందస్వామి తన ఆశ్రమంలో పోలీసుల ప్రమేయం సహించనన్నాడు. తనకు ప్రాణభయం లేదన్నాడు.

"ప్రజల కష్టాలు, సమస్యలు తొలగించడానికి నా ఆయువును కరిగించి ఇస్తున్నాను. నాకు ప్రాణభయమేమిటి? నన్నెవ్వరూ చంపలేరు-నా ఆయువు కరిగిపోతే తప్ప—" అన్నాడు చిదానందస్వామి.

"వాడికి చాలా అహంకారం—" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

"ఆ సంగతి మనం తర్వాత మాట్లాడుకుందాం—" అంటూ చౌదరి మళ్ళీ చెప్పడం ప్రారంభించాడు.

ఈ రోజు తెల్లవారుఝామున చౌదరికి మళ్ళీ ఫోన్ వచ్చింది.

"అంతా అయిపోయింది ఇన్‌స్పెక్టర్! మీరు ముందుగా చెప్పినా పట్టించుకోలేదు. మా అందరికీ దైవంలా వున్న స్వామి ఇంకలేడు. మీరు కనీసం ఆ నీచుడు లక్ష్మీనారాయణను అరెస్టు చేయండి-" అన్నాడా

భక్తుడు.

చౌదరి వెంటనే లక్ష్మీనారాయణతో మాట్లాడాలనుకున్నాడు. అక్కణ్ణించి ఆశ్రమానికి వెళ్ళాలనుకున్నాడు. అతడు వచ్చేసరికి చౌదరి జగ్గయ్యతో మాట్లాడుతున్నాడు. ఆ సంభాషణ చౌదరి విన్నాడు.

"మా ఉద్యోగంలో ఇలాంటి అదృష్టం ఎక్కడో గానీ వుండదు. ముందు హంతకుల్ని కలుసుకుని—అప్పుడు వాళ్ళను వెంటబెట్టుకుని హత్యా ప్రదేశానికి వెడుతున్నాను—" అన్నాడు చౌదరి.

"ఇన్‌స్పెక్టర్—ఏమిటి మీరనేది?" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

"ముందు నాతో పదండి. హత్యా ప్రదేశానికి వెళ్లేక మనం అన్నీ మాట్లాడుకోనవచ్చు—" అన్నాడు చౌదరి.

జగ్గయ్య ఒక్క పరుగున వచ్చి చౌదరి కాళ్ళమీద పడి—"బాబూ—బుద్ధి గడ్డితిని వెయ్యిరూపాయలకోసం చిన్న అబద్ధం చెప్పాను. నేనే హత్య చెయ్యలేదు. నన్నునుమానించకండి—" అన్నాడు.

చౌదరి వాణ్ణి లేపి—"నువ్వు అబద్ధాలు చెబుతావన్న విషయం నాకు తెలుసు. నీచేత నిజం యెలా చెప్పించాలో కూడా నాకు తెలుసు—" అన్నాడు.

"నామాట కాస్త వినండి బాబూ!" అన్నాడు జగ్గయ్య.

వాడు హత్యచేద్దామని ఆశ్రమానికి వెళ్ళాడట. కానీ అప్పటికే చిదానందస్వామి అక్కడ చచ్చిపడి వున్నాడట.

చౌదరి నవ్వాడు. ఆ నవ్వు మూడగానే జగ్గయ్య

గుండెలదిరాయి. తన మాటలు నమ్మలేదని వాడికి తెలి
సింది.

9

చిదానందస్వామి హత్య ఇన్‌స్పెక్టర్ చౌదరికి మరో చిక్కు సమస్యగా తయారయింది.

ఆశ్రమంలో స్వామి చచ్చిపడివున్నాడు. ఆయనమీద అంత కసి ఏమిటోకానీ స్వామి ముఖం పచ్చడి అయిపోయింది. హత్య జగ్గయ్య చేసినట్లూ, లక్ష్మీనారాయణ చేయించినట్లూ బలమైన ఆధారాలున్నప్పటికీ ఆశ్రమంలో మరో ఆధారం దొరికింది.

అది ఒక టేపు రికార్డరు. అందులో రవి అనబడే వ్యక్తి రమ అనే అమ్మాయిని ప్రేమిస్తున్నట్లూ ఆ అమ్మాయిని చిదానందస్వామి ముద్దుపెట్టుకున్నట్లూ ఆ కారణాన రవి చిదానందస్వామి ముఖం బద్దలుకొట్టి చంపాలన్నట్లూ—ఓ సంభాషణ వున్నది. చిదానంద స్వామి రవి, రమ—ఒకటి కావడానికి ఎంతగానో సహకరించినా రవికి ఆ స్వామి మీద సదభిప్రాయంలేదని ఆ సంభాషణలో స్పష్టమవుతున్నది.

ఆ గొంతు తన అల్లుడిదని లక్ష్మీనారాయణ అన్నాడు.

అయితే ఆ సంభాషణను ఎవరు టేపు చేశారు?

రమ టేపుచేసి వుండాలి. అందువల్ల ఆమె ఆశించే ప్రయోజనమేమిటి? బహుశా మున్ముందు రవిని బ్లాక్ మెయిల్ చేయడానికి ఉపయోగించుకోవాలని ఆమె అనుకుని వుండవచ్చు. అయితే ఆమె అతడిని ప్రేమించి వుండదు.

మరి ఇప్పుడు రవి, రమ—ఇద్దరూ మాయమయ్యారు.

ఆశ్రమంలో ఎవరినడిగినా రమ గురించి చెప్పలేక

పోయారు. అక్కడ మొత్తం ఎనమండుగురు అమ్మాయిలున్నారు. అంతా వయసులోనే వున్నారు. కానీ వారిలో రమ అన్న పేరుగల వారెవ్వరూ లేరు. వారిలో ఎవ్వరిని ప్రశ్నించినా ఏ విధమైన ప్రయోజనమూ లేకపోయింది.

"ఈ హత్య నా అల్లుడే చేసి వుండాలి. వాడు ముందుగా పథకం వేసుకుని స్వామిని చంపాలనుకుని ఆ తర్వాత హత్యా నేరం నామీదకు వచ్చే విధంగా ఏర్పాట్లు చేశాడు. నా అదృష్టంకొద్దీ ఈ టేపురికార్డరు దొరికింది కానీ లేని పక్షంలో నా పని ఏమయ్యేది?" అని లక్ష్మీనారాయణ వాపోయాడు.

రవి ఫోటోలు దేశంలోని అన్ని వార్తాసంస్థలకూ, పోలీసు స్టేషన్లకూ పంపబడ్డాయి. రోజులు గడుస్తున్నా అతడి గురించిన ఆచూకీ తెలియడంలేదు.

చిదానందస్వామికి యెందరో ప్రముఖులు భక్తులుగా వుంటున్నారు. హంతకుణ్ని పట్టుకొనడంలో జరిగే జాప్యం గురించి చౌదరిమీద ఒత్తిడి రాసాగింది. చౌదరికి కేసు ఒక అంగుళం కూడా ముందుకు వెళ్ళడానికి లేకుండా వున్నది.

ఆ సమయంలో అతడికి దైవంలా రంగారావు కనబడ్డాడు.

"చిదానందస్వామి నిజంగా మహామహిమాన్వితుడు. ఆయన తాకిన గ్లాసు మా యింట వారంరోజులున్నది గదా—నన్ను పీడించిన చిక్కు సమస్య తొలగిపోయింది. ఆయన వద్దకు వెళ్ళి పాదాభివందనం చేసివద్దామనుకున్నాను కానీ ఈలోగా ఆయన హత్యచేయబడ్డాడు. ఆయనే చెప్పాడు కదా— తన ఆయువును కరిగించి

పదిమందికీ సాయపడుతున్నానని! ఇప్పటికాయన ఆయువు కరిగిపోయి వుంటుంది—" అన్నాడు రంగారావు.

"ఇప్పుడు నా ఆయువు కరుగుతున్నది—" అన్నాడు చౌదరి.

"దిగులు పడకండి—మీకు సాయపడాలనే వచ్చాను" అన్నాడు రంగారావు.

"ఎలా?" అన్నాడు చౌదరి.

"చూడండి. చిదానందస్వామి తాకిన గ్లాసుకూ మామూలు గ్లాసుకూ వున్న తేడా ఏమిటి? ఆయన తాకిన గ్లాసుమీద ఆయన వేలిముద్రలుంటాయి. మహిమ అంతా ఆ వేలిముద్రలదే అయుండాలి. అందుకే ఆ గ్లాసుమీది వేలిముద్రలు నేను జాగ్రత్తగా ఫోటో తీయించాను. ఓ కాపీ మీ కిస్తాను. మీ పూజామందిరంలో వుంచి—వారం రోజులపాటు పూజచేయండి—" అన్నాడు రంగారావు. అతడు చౌదరికి ఓ ఫోటో అందించాడు.

చౌదరి ఆ ఫోటో అందుకుని—"ఇలాంటిదేదో చేస్తే తప్ప నా కష్టాలు తీరేలా లేవు-" అన్నాడు. ఉన్నట్లుండి అతడికో అనుమానం వచ్చింది — "చిదానందస్వామి తాకిన గ్లాసును ఆ తర్వాత రాజారావు తాకాడు. మీరు తాకారు. దీనిమీద ఎందరివో వేలిముద్రలు పడివుండాలి. అసలాయన వేలిముద్రలింతవరకూ వున్నాయని నమ్మక మేమిటి? ఇవి చిదానందస్వామి వేలిముద్రలు అవునో కాదో!" అన్నాడు.

"రాజారావుగారు, నేను కూడా గ్లాసు అంచులనే తాకాము. అందువల్ల మా వేలిముద్రలు గ్లాసుమీద పడే అవకాశంలేదు. స్వామికి మంచినీళ్ళిచ్చే ముందు రాజా రావుగారు శుభ్రంగా గ్లాసును తుడిచారు. ఈ గ్లాసు

మీద ఒక్క స్వామివి తప్ప ఇంకెవరి వేలిముద్రలుండ డానికి వీలులేదు—" అన్నాడు రంగారావు.

"అయినా నా తెలివిగానీ—ఇవి చిదానందస్వామి వేలిముద్రలైనదీ కానిదీ తెలుసుకోవడం నాకు క్షణాల మీద పని—" అన్నాడు చౌదరి.

చౌదరి క్షణాలమీదనే రియాక్టయ్యాడు. హాతుడి వేలిముద్రలతో పోల్చడం జరిగింది. అయితే రెండూ ఒకటి కాదు.

"నేను చెప్పానుగా!" అన్నాడు చౌదరి విజయ గర్వంతో.

"సరే—అయితే అది రాజారావు గారి గ్లాసు. దాని మీద వారింటి వాళ్ళవో, వారి పనిమనుషులవో లేదా మా యింటివారివో, మా పనిమనుషులవో తప్ప ఇంకెవరి వేలి ముద్రలూ వుండవు. గ్లాసుమీద వేలిముద్రలు స్పష్టంగా వున్నాయి. ఈ వేలిముద్రలెవరివో తేల్చాలి-" అన్నాడు రంగారావు.

చౌదరి అదీ చేశాడు. ఆ వేలిముద్రలెవరివో తెలియ లేదు.

"చూశారా—" అన్నాడు రంగారావు విజయ గర్వంతో.

"నా కేసు తేలక నేను చస్తున్నాను. ఈ కొత్త కేసు సంగతి తర్వాత చూస్తాను—" అన్నాడు చౌదరి కాస్త చిరాగ్గా.

"అదికాదు. ఈ వేలిముద్రలు చిదానందస్వామివి. అందులో సందేహం లేదు. వీటిని పూజించండి...." అన్నాడు రంగారావు.

"అయితే మరి....?" అన్నాడు చౌదరి-ఉన్నట్లుండి

అతడి బుర్రలో ఏదో మెరిసింది — "ఈ వేలిముద్రలు చిదానందస్వామివి కాకపోతే — హతుడు చిదానంద స్వామి కాదా?"

దీనికి రంగారావు ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఇంతసేపూ అతడా కోణంలో ఆలోచించడమే లేదు. తనవద్దనున్న వేలి ముద్రలు చిదానందస్వామివని ఋజువు చేయాలన్నదే అతడి తాపత్రయం.

చౌదరి తలపట్టుకుని కూర్చున్నాడు.

ఇది సాధ్యమా?

హతుడు చిదానందస్వామి కాడా? అయితే ఎవరు?

చౌదరి మొత్తం కథనంతా తలలోకి తెచ్చుకున్నాడు. అన్నింటినీ తార్కికంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

"ఈ చిక్కుముడి విప్పగలిగినది రమ అనే అమ్మాయి. ఆ అమ్మాయి ఆశ్రమంలోనే వున్నది. ఎందుకంటే ఆశ్రమంలో మొత్తం ఎనమండుగురు అమ్మాయిలుండాలి. ఎవరూ తప్పిపోలేదంటున్నారు. రమ ఆ ఎనమండుగురి లోనూ ఒకతె అయివుండాలి. చిదానందస్వామి ఆమెను రమ అనే పేరుతో—రవికి పరిచయం చేసివుండాలి. ఆ రమను ఎలా కనుగొనడం?" అతడు ఆలోచిస్తున్నట్టుగానే పైకి అన్నాడు. అప్పుడతడికి ఉపాయం స్ఫురించింది.

టేపురికార్డులో రమ గొంతు వున్నది. ఆశ్రమవాసు లైన ఆడవారిలో ఆ గొంతును గుర్తుపట్టడం కష్టంకాదు.

10

ఇన్‌స్పెక్టర్ చౌదరి రంగంలోకి దిగాడు. ఆ ఎన మండుగురి ఆడవారి గొంతులనూ టేపు చేశాడు. రమ దొరికిపోయింది. ముందామె నిజాన్ని ఓ పట్టాన ఒప్పుకో లేదు. ఎలాంటివారినైనా ఒప్పించగల శక్తి చౌదరి

కున్నది.

రమ చెప్పిన కథ విని చౌదరి తెల్లబోయాడు.

రమ ఆశ్రమంలో చేరినాక చిదానందస్వామికి ఐహిక వాంఛలు బయల్దేరాయి. ఆయన రమను వివాహం చేసుకుని పదిమందిలో హాయిగా జీవించదల్చుకున్నాడు. అయితే ఎలా? ఆశ్రమాన్ని వదిలి పారిపోతే ఆయన గురించి పోలీసుల వేట ప్రారంభమవుతుంది. ఆశ్రమంలో డబ్బంతా ఆయన అధీనంలో వున్నది. అది చేజిక్కించుకుని గౌరవంగా బయటపడడానికి మార్గం కోసం ఆయన అన్వేషిస్తున్నాడు. అప్పుడాయనకు రవిబాబు దొరికాడు.

రవిబాబు ఒడ్డూ, పొడుగూ, అంగసౌష్టవంలో— అన్నివిధాలా స్వామీజీలా వుంటాడు. రవిబాబు సమస్య కూడా స్వామికి పనికివచ్చింది. ఆయన వెంటనే పథకం వేసి రమను రవిబాబుపై ప్రయోగించాడు. ఆమె పేరు, అతడి ఉనికి, వారి కలయిక, అన్నీ రహస్యంగా జరిగిపోయాయి. అతనిని తన స్థానంలో పెట్టి చంపటమే స్వామీజీ పథకం.

చిదానందస్వామి తన పథకాన్ని పకడ్బందీగా రూపొందించుకున్నాడు. రవిబాబును రెచ్చగొట్టించే బాధ్యత రమపైన పడింది. ఆ సంభాషణ టేపు అయింది. చనిపోయినవాడి ముఖం గుర్తు తెలియకుండా చేయడానికి ఆ సంభాషణ చిదానందస్వామికి ఉపయోగపడింది.

ఆయన అనుకున్న ప్రకారం రవిబాబును హత్యచేసి తనలాగా వేషం మార్చి ఆశ్రమంలోని డబ్బును తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. ముందాయన రమను కూడా తీసుకుని వెళ్ళాలనుకున్నాడు. అయితే కొంతకాలంపాటు ఆమె

ఆశ్రమంలో వుండకపోతే తామిద్దరం పట్టుబడిపోవచ్చునని భయపడి చివరి క్షణాల్లో ఉద్దేశ్యం మార్చుకున్నాడు. కొన్నాళ్ళాగి ఆయన ధనవంతుడిలా ఆశ్రమానికి వచ్చి రమను పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటున్నాడు. కానీ ఈలోగా పోలీసులు చనిపోయింది స్వామికాదని తెలుసుకోవడం జరిగింది.

"అది స్వామివారి వేలిముద్రల మహిమ!" అన్నాడు చౌదరి—"తన వేలిముద్రలు భక్తులకన్నడూ సాయపడుతూనే ఉంటాయని ఆయన గ్రహించలేదేమో!"

చిదానందస్వామిని పట్టుకొనడానికి పోలీసులు రమను ఉపయోగించదల్చుకొనడంవల్ల మొత్తం కథ రహస్యంగా వుంచబడింది.

సరిగ్గా నెల్లాళ్ళ అనంతరం ఆయన పట్టుబడ్డాడు.

—: అయిపోయింది: —